

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 238/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. P., H., zastúpeného advokátom JUDr. D. S., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 5 C 175/2010 zo 14. februára 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 CoPr 8/2012 z 9. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2013 doručená sťažnosť R. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“)

sp. zn. 5 C 175/2010 zo 14. februára 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoPr 8/2012 z 9. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu domáhal, aby konajúci súd zaviazal spoločnosť E. s. r. o., bývalú zamestnávateľku sťažovateľa (ďalej len „žalovaná“), zaplatiť mu dlžnú mzdu za obdobie mesiacov máj až september 2007. Podstata žalobného návrhu spočívala v tvrdení, že medzi účastníkmi konania bola dohodnutá okrem mesačnej mzdy aj úkolová mzda podľa dosiahnutého výkonu, v okolnostiach daného prípadu v závislosti od počtu odjazdených kilometrov, a v zmysle takejto dohody sťažovateľovi prináležala vyššia mzda, ako mu bola v skutočnosti za rozhodné obdobie vyplatená. Žalovaná v konaní namietala, že tvrdenie sťažovateľa obsiahnuté v žalobe nezodpovedá skutočnej vôli účastníkov konania v čase založenia pracovného pomeru a ani počas jeho trvania, ale je rýdzo špekulatívne, pretože medzi účastníkmi bola dohodnutá pevná mesačná mzda, ku ktorej boli sťažovateľovi vyplácané cestovné náhrady v intenciách v tom čase platných právnych predpisov. Mzda v závislosti od najjazdených kilometrov sa jednotlivým zamestnancom žalovanej vrátane sťažovateľa vyplácala iba v prípade, ak pevná mesačná mzda spolu s cestovnými náhradami nedosahovala výšku stanovenej úkolovej mzdy. Dohodnutý spôsob výpočtu úkolovej mzdy v závislosti od odjazdených kilometrov mal preto pre zamestnancov žalovanej predstavovať iba určitý spôsob garancie minimálneho príjmu, ku ktorému sa pristupovalo alternatívne, a nie kumulatívne, spolu s výplatou mesačnej mzdy a cestovných náhrad.

3. Okresný súd sa stotožnil s argumentáciou žalovanej a žalobu sťažovateľa rozsudkom zamietol a zaviazal ho na náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd ako odvolací súd podané odvolanie sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodné, a preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, súčasne zaviazal sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania, pričom v odôvodnení poukázal predovšetkým na argumentáciu uvedenú v rozsudku okresného súdu.

4. Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi všeobecných súdov v jeho veci, podľa jeho názoru „je jednoznačné, že súdy si pri rozhodovaní nesprávne vyložili právne predpisy... a nesprávne zhodnotili skutkové zistenia nedobрым výkladom obsahu mzdových dojednaní“. Základ ústavnoprávnej argumentácie v podanej sťažnosti spočíva teda predovšetkým v dôvodoch, ktoré sťažovateľ uviedol už v konaní pred všeobecnými súdmi. V tejto súvislosti sťažovateľ ďalej uvádza: «Sťažovateľ tvrdí, že aj keby v Mzdovom dojednaní nebola dojednaná „celková mzda“ regulovaná prepočtom x Sk/1 km (tzv. kilometrovným), boli by porušené jeho základné práva na spravodlivé odmeňovanie, pretože vzhľadom na charakter vykonávanej práce sťažovateľom ako vodiča ťažkých motorových vozidiel..., základnou zložkou mzdy môže byť iba dosiahnutý výkon, t. j. tzv. kilometrovné ako celková mzda. Je nespravodlivé, že mu odporca (žalovaná, pozn.) vyplácal len minimálnu mzdu.

Skutočnosť, že sa súdy stotožnili s tvrdením odporcu ohľadom tzv. motivačného vzorca odmeňovania za prácu, považuje sťažovateľ za rozpor s dobrými mravmi a obchádza zákon. To, že kilometrovné nemalo byť formou odmeňovania, ale akýsi spôsob, alebo vzorec, či rámec pre výpočet motivačných súm pre vodičov z dôvodu údajného spravodlivého odmeňovania, pretože jazdili na menej lukratívne miesta, je v rozpore so zákonom, pretože tak neboli zamestnanci odmeňovaní podľa skutočne vykonanej práce (jeden doplával na iných).

Pre správne právne posúdenie tejto veci je podstatné aj to, že ju treba posudzovať podľa pracovného práva, ktoré obmedzuje zmluvnú voľnosť účastníkov pracovnoprávných vzťahov a obsahuje kogentné právne normy, ktoré musia byť dodržané, vrátane výkladu prejavu vôle účastníkov pri hodnotení ich dohôd a právnych úkonov. Poukazujeme najmä na §§ 15, 17 ods. 1, 118 ods. 1, 2, 119 ods. 1, 3 ZP...

K tejto aktuálnej veci sťažovateľ tvrdí, že výpoveď Ing. S., na ktorú poukazujú súdy, je irelevantná. Je sestrou konateľa odporcu. V čase uzatvárania pracovného pomeru so sťažovateľom u odporcu nepracovala. Uviedla len skutočnosti uvádzané sťažovateľom v žalobe, až na to, že oznámila skutočnosť, že v mesiacoch august a september 2007 jazdil sťažovateľ niektoré dni vo dvojici, čo sťažovateľ nepoprel. K meritu veci nič podstatné neuviedla.»

5. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených základných práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, zrušil napadnuté rozsudky, vrátil vec na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

7. Podľa čl. 36 ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä a) právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv rozsudkom okresného súdu, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo sa domáhať ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy (mutatis mutandis, napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Podstatou účinnej ochrany základných práv sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil vo vzťahu k základným právam, porušenie ktorých namieta a ktorý mu umožňoval odstrániť stav, v ktorom vidí porušenie svojich základných práv.

11. Ústavný súd vzhľadom na uvedený princíp subsidiarity nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho rozhodnutie preskúmal krajský súd v dôsledku odvolania sťažovateľa. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozsudku okresného súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

12. Vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv rozsudkom krajského súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúmal, či napadnutý rozsudok nie je neodôvodnený alebo arbitrárny v takom rozsahu, že by to malo za následok porušenie základného práva na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Krajský súd odôvodnil závery napadnutého rozsudku i s poukazom na odôvodnenie rozsudku okresného súdu v podstatnom takto: „... žalobca pracoval u žalovaného prvýkrát na základe pracovnej zmluvy v období od 01. 05. 2004 do 31. 12. 2004. Následne došlo k uzatvoreniu ďalšej pracovnej zmluvy zo dňa 01. 07. 2005, ktorý pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú do 30. 06. 2006. Dodatkom č. 5 k pracovnej zmluve zo dňa 30. 06. 2006 bol pracovný pomer zmenený na dobu neurčitú. Mzdové dojednania boli riešené prílohami k zmluve. Ku skončeniu pracovného pomeru došlo dohodou k 25. 09. 2007...

Súd poukázal na výsledky vykonaného dokazovania vykonaného výsluchom účastníkov konania, svedkyne Ing. S., účtovníčky žalovaného a uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné obdobie trvania pracovného pomeru, dôvody jeho skončenia, ani to, koľko kilometrov žalobca u žalovaného za mesiac máj 2007 až september 2007 najazdil, resp. či jazdil sám alebo samostatne. Dôvodom podania žaloby bola tá skutočnosť, že žalobca tvrdil, že mzdové dojednania tak, ako boli uzavreté, mu zabezpečovali výplatu mzdy v inej výške než skutočne žalovaný túto mzdu vyplácal. V skutočnosti vyplácal žalovaný žalobcovi za konkrétne obdobie len hrubú mzdu dohodnutú v mzdovom dojednaní a cestovné náhrady, s ktorými žalobca súhlasil. Nevyplatil mu však mzdu podľa kilometrovného, resp. podľa počtu najjazdených kilometrov v prepočte na konkrétnu sumu za kilometer jazdy...

K hodnoteniu výsledkov vykonaného dokazovania vrátane k právnemu posúdeniu veci, súd poukázal na to, že žalobca si uplatňoval doplatok mzdy, ktorá bola dojednaná v mzdových dojednaniach v pracovnej zmluve z dôvodu, že žalovaný mu mzdu tak ako bola dohodnutá za obdobie máj až september 2007, nevyplatil. Žalobca v konaní uviedol, že pokiaľ ide o vyplatenie cestovných náhrad v súlade so zákonom č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, tieto mu boli vyplácané v súlade so zákonom a nároky týkajúce sa týchto pracovných náhrad si voči žalovanému neuplatnil. Na základe vykonaného dokazovania súd bol toho názoru, že mzda tak, ako si ju dohodli účastníci, bola hrubá mzda mesačná, ktorú žalovaný žalobcovi každý mesiac za uplatnené obdobie vyplatil podľa dodatku k prílohe č. 2 pracovnej zmluvy zo dňa 01. 07. 2005 a túto okolnosť aj žalobca sám potvrdil. Za mzdu nepovažoval kilometrovné, pretože z listinných dôkazov, ale aj z výpovede účastníkov vyplynulo, že toto si účastníci dohodli ako vzorec výpočtu vrátane cestovných

náhrad. Bolo to dôležité pre výpočet motivačných súm, ktoré žalovaný vyplácal vodičom a v záujme toho, aby tí vodiči, ktorí jazdia menej alebo len na menej lukratívne miesta mali motiváciu pracovať aj v prípade, ak by niektorý mesiac neboli tolko vyťažení a nešli do zahraničia po celú dobu mesiaca. Žalovaný potvrdil, že každý s týmto súhlasil a tomu zodpovedá aj skutkový stav, že ani jeden zo zamestnancov sa nikdy nedožadoval takých nárokov ako žalobca. K tomuto záveru prispieva aj tá okolnosť, že žalobca si ani po skončení druhého pracovného pomeru neuplatnil v roku 2007 voči žalovanému nárok na doplatenie mzdy, hoci v žalobnom návrhu to bolo uvedené, ale uplatňoval si len náhradu cestovných nákladov, na ktoré mal nárok a ktoré mu aj žalovaný vyplatil. Až 20. 04.2009, t.j. s odstupom viac ako 2 rokov si žalobca začal uplatňovať nárok voči žalovanému na doplatenie mzdy za jednotlivé obdobia, a to nie súvisle, čo odôvodňoval tým, že nemal dostatok finančných prostriedkov na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu.

Mzda dohodnutá medzi účastníkmi konania bola dohodnutá pevnou sumou zodpovedajúcou hrubej mzde uvedenej v mzdových dojednaniach. náhrady cestovných nákladov, ktoré boli účtované a vyplácané tiež správne podľa osobitných predpisov, avšak tieto ani žalobca v konaní nenamietal. Mzdové dojednanie v časti, kde sa uvádza kilometrovné, súd nepovažoval vzhľadom na preukázané okolnosti za dohodnutú mzdu. Dohoda k mzde je pre výklad tohto mzdového dojednania prvoradá, a túto dohodu zákon prenecháva na vôli zmluvných strán. Vôľu oboch účastníkov konania preukazuje to, že žalobca bol s týmto vyplácaním mzdy spokojný, za tých istých podmienok sa opätovne vrátil pracovať k žalovanému. V konaní žalobca ničím nepreukázal, aby sa svojich nárokov domáhal skôr než 20. 04. 2009. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd považoval žalobu za neopodstatnenú z dôvodov, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k uvádzaným skutočnostiam.“

14. Podstatnú námietku sťažovateľa tvorí jeho nesúhlas s vyhodnotením skutkového stavu zo strany konajúcich súdov týkajúceho sa obsahu dohody účastníkov o výške a spôsobe výpočtu mzdy, ktoré však ústavný súd nie je oprávnený skutkovo posudzovať, eventuálne i prehodnocovať, tak ako to požaduje sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Sťažovateľ v podstate požaduje revíziu rozsudku krajského súdu, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie proti zamietajúcemu rozsudku okresného súdu. V ústavnej sťažnosti sa zamerá

na vykonané dokazovanie, najmä na listinné dôkazy a svedecké výpovede, ktoré napokon v sťažnosti vyhodnotil z pohľadu ich (ne)hodnovernosti, príp. účelovosti, pritom dospel k opačným záverom ako všeobecné súdy.

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

16. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

17. Po dôslednom preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom odôvodnení záverov krajského súdu. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu vo svojom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa a náležite odôvodnil svoje závery tak, ako sú citované v bode 13 tohto uznesenia.

18. Ústavný súd ďalej v súlade s uvedeným zdôrazňuje, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (výsluch svedkov, listinné dôkazy a iné). Takýto postup

ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s úlohami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy.

19. Napokon ústavný súd reaguje i na námietky sťažovateľa, ktorým poukazoval na ním tvrdené porušenie kogentných noriem zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov účinného v rozhodnom čase (ďalej len „Zákonník práce“), konkrétne porušenie jeho ustanovení § 15, § 17 ods. 1, § 118 ods. 1, 2 a § 119 ods. 1 a 3. Ústavný súd k tomu v prvom rade podotýka, že sťažovateľ neuviedol žiadnu ďalšiu spojitosť, v čom vidí porušenie, resp. arbitrárny výklad označených právnych noriem, a v tomto smere úplne absentuje potrebná ústavnoprávna argumentácia. Nad rámec uvedeného však ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľom označené právne normy regulujú pravidlá výkladu právnych úkonov a dôvody ich neplatnosti (§ 15 a § 17 Zákonníka práce), resp. definujú mzdu zamestnanca a spôsob jej určenia (§ 118 ods. 1 a 2 a § 119 ods. 1 a 3 Zákonníka práce). Ústavný súd pri posúdení aplikácie týchto ustanovení zo strany konajúcich súdov nezistil nič, čo by mohlo signalizovať arbitrárnosť výkladu, a tým porušenie základných práv sťažovateľa. Sťažovateľ sa mylne domnieva, že: *«aj keby v Mzdovom dojednaní nebola dojednaná „celková mzda“... boli by porušené jeho základné práva na spravodlivé odmeňovanie, pretože vzhľadom na charakter vykonávanej práce sťažovateľom ako vodiča ťažkých motorových vozidiel ..., základnou zložkou mzdy môže byť iba dosiahnutý výkon»*. Spôsob určenia mzdy či už podľa odpracovaného času alebo podľa dosiahnutého výkonu je výlučne na slobode zmluvných strán a charakter vykonávanej práce sťažovateľa ako vodiča ťažkých motorových vozidiel žiadnym spôsobom túto zmluvnú voľnosť neobmedzuje. Všeobecné mantinely zmluvnej voľnosti v obsahu dohody o mzde, a to i vo veci sťažovateľa, tvorí rozhodné ustanovenie § 120 Zákonníka práce, ktorým sa stanovujú minimálne mzdové nároky podľa stupňa náročnosti pracovného miesta, porušenie ktorého však sťažovateľ nenamietal ani pred všeobecnými súdmi, ani pred ústavným súdom.

20. Sumarizujúc už uvedené ústavný súd uvádza, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdzujúci závery okresného súdu, obsahuje dostatok skutkových a právnych

záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

21. Pokiaľ sťažovateľ namietal (do veľkej miery nekonzistentne) porušenie svojho základného práva na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky podľa čl. 36 ústavy len z dôvodov arbitrárnosti rozsudkov všeobecných súdov, ústavný súd iba odkazuje na svoje predchádzajúce právne závery a konštatuje, že ak nezistil neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť namietaného rozsudku krajského súdu v súvislosti s namietaním porušenia základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak to isté platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 36 ústavy.

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prerokovávanej veci, preto ústavný súd z už uvedených dôvodov považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2013